“ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν”
στό μεθεορτασμό τῆς πάνσεπτης Θεομητορικῆς ἑορτῆς
(ἑόρτιος λόγος)

Χριστεπώνυμοι προσκυνητές τῆς Παναγίας τῆς Γουμένισσας·

Ἐντιμότατοι ἐκλεκτοί ἄρχοντες καί πολύτιμα στελέχη τῆς πολιτειακῆς καί βουλευτικῆς, τῆς δημοτικῆς, τῆς στρατιωτικῆς, ἀστυνομικῆς, δασικῆς, πυροσβεστικῆς καί κάθε κοινωφελοῦς προσφορᾶς·

σᾶς ἐπαινῶ καί σᾶς εὐχαριστῶ προσωπικά κι ἐσᾶς *(ἐπωνύμως στήν καρδιά μου)*, πού προσήλθατε στή Γουμένισσα γιά τό σημερινό λαμπρό ἑορταστικό ἐπιστέγασμα τῶν ἱερῶν Παρακλήσεων καί τοῦ κυριώνυμου Δεκαπενταυγούστου.

Ὅπως εὐχαριστῶ ὅλους ὅσους μετεῖχαν καί *(μέ τήν εὐλαβική τους προαίρεση)* ὁμόρφυναν τήν ἐπιτάφια λιτανεία τῆς μορφῆς τῆς Παναγίας μας προχθές.

Αὐτό τό διάστημα, ἄλλους λιγότερο κι ἄλλους περισσότερο, ἄλλους συνεχῶς κι ἄλλους προσώραν, πάντως οἱ μέρες τῆς νηστείας καί τῶν παρακλητικῶν δεήσεων καί τό τριήμερο ἀπό τήν παραμονή μέχρι σήμερα, μᾶς κρατοῦσαν κι ἐμᾶς ἰδιαίτερα *(ὅπως ὅλους τούς Ρωμηούς καί ὅλους τούς Ὀρθοδόξους)* ἀντάμα μέ τή Μητέρα τῆς ἀπολύτρωσης, τῆς σωτηρίας, τῆς ὕπαρξης, τῆς ζωῆς μας. Ἀντάμα μέ τή Μητέρα τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ καί Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ψέλναμε μέ τά χείλη εἴτε μέ τό νοῦ, ἐγκαρδιωμένοι καί συνεπαρμένοι, ἐκεῖνο τό μυριόλεκτο ὑμνολόγημα τοῦ Γ΄ ἤχου *«Ἀπόστολοι ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε…»*. Καί τό ζούσαμε κατανυκτικά ὡσάν νά ὑποδυόμασταν τό χορό τῶν Ἀποστόλων ἐπί γῆς, μέ τόν Σωτήρα μας Χριστό ἐπί κεφαλῆς ἤ, ἀκριβέστερα, μέ τόν Κύριο κεφαλή ὅλου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Ὡσάν νά βρισκόμασταν στή Γεθσημανή τῶν Ἁγίων Τόπων καί συμμετείχαμε κι ἐμεῖς σέ κεῖνο τό πρῶτο-πρῶτο πανηγύρι τῆς Θεομητορικῆς κοιμήσεως, ἀλλά καί στόν κάθε ἐπιγενόμενο πανηγυρικό ἑορτασμό….

***

Ὅπως τόν κατέγραψε καί τόν ἀποτύπωσε μέ συναρπαστική ποιητική ἔμπνευση καί ὑμνογραφική τελειότητα ὁ κορυφαῖος συστηματικός δογματολόγος τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Ἐκεῖνος εἶχε ἄμεση συμμετοχή καί προσωπική αἴσθηση τῶν ἑορτασμῶν, ὡς μοναχός καί ἱερεύς στόν Ἅγιο Σάββα, ὡς θεολόγος ἐγκωμιαστής καί πατερικός διδάσκαλος στό ναό τῆς Ἀναστάσεως καί στό Θεομητορικό προσκύνημα:

«Δεῦτε ἐν Σιών, τῷ θείῳ καί πίονι ὄρει τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἀγαλλιασώμεθα, τήν Θεοτόκον ἐνοπτριζόμενοι· πρός γάρ τήν λίαν κρείττονα καί θειοτέραν σκηνήν, ὡς Μητέρα, ταύτην εἰς τά Ἅγια τῶν Ἁγίων Χριστός μετατίθησι» *(θ΄ ὠδή β΄ κανόνος ἑορτῆς)*.

Ἐλᾶτε στά Ἱεροσόλυμα, σ’ αὐτό τό εὐλογημένο καί καρποφόρο ὄρος πού διάλεξε ὁ ἀληθινός Θεός (γιά τήν ἀποκάλυψή Του). Ἐλᾶτε νά χαροῦμε μέ ἀγαλλίαση, βλέποντας τήν Θεοτόκο νοερά (μέσα κι ἀπό τή θέα τῆς εἰκόνας Της)· νά χαροῦμε, καθώς τήν μεταθέτει ὁ Χριστός, ὡς Μητέρα Του, πρός τήν πολύ ἀνώτερη καί θεϊκότερη κατοικία, στά Ἅγια τῶν Ἁγίων (στή δική Του αἰώνια θεϊκή παρουσία).

Καί μάλιστα τό γνωρίζει ἐκ πείρας ὁ Ἅγιος καί τό διαλαλεῖ, ὅτι αὐτή ἡ νοερή θέα τοῦ μυστηρίου τῆς Θεοτόκου *(στήν αἰώνια συμβασιλεία Της μέ τόν Υἱό καί Θεό Της)* αὐτή ἡ νοερή θέα γεννᾶται στούς πιστούς, ὅταν αὐτοί δονοῦνται ἀπό μιάν εὐλαβική ἄμετρη ἐπιπόθηση κοινωνίας μαζί Της. Τόσο ἄμετρη, ὥστε ἀπό ἀγάπη καί λαχτάρα νά ἀποζητοῦν νά Τήν ἀνεύρουν, καταφιλώντας ἀκόμη καί τόν τάφο Της:

«Δεῦτε οἱ πιστοί τῷ τάφῳ προσέλθωμεν τῆς Θεομήτορος καί περιπτυξώμεθα, καρδίας, χείλη, ὄμματα, μέτωπα εἰλικρινῶς προσάπτοντες, καί ἀρυσώμεθα ἰαμάτων ἄφθονα χαρίσματα ἐκ πηγῆς ἀενάου βλυστάνοντα».

Ἐλᾶτε ὅλοι οἱ πιστοί νά προσέλθουμε στό Θεομητορικό μνῆμα καί νά τό ἀγκαλιάσουμε, ἀκουμπώντας ἐπάνω του τίς καρδιές μας, τά χείλη μας, τά μάτια μας, τά μέτωπά μας, καί ἔτσι νά ἀντλήσουμε ἄφθονες δωρεές θεραπείας πού ἀναβλυστάνουν ἀπό τήν ἀκένωτη διαρκή πηγή.

***

Μακάριοι ὅσοι ἀξιώνονται νά μεταβοῦν καί νά προσκυνήσουν στό Ζωοδόχο Τάφο τοῦ Σωτῆρος, ἀλλά καί στό πάνσεπτο Θεομητορικό μνῆμα. Κάποτε ἦταν εὐχερέστατο, στά χρόνια τῆς χριστιανικῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, τῆς τόσο παγκόσμιας καί τόσο δικῆς μας. Ὕστερα ἔγινε πιό συνεσταλμένο, κι ἀργότερα ἐπί αἰῶνες κοπιωδέστερο καί δυσχερέστερο. Σήμερα ἀπαιτεῖ πάλι συλλογικότητα καί ἀποφασιστικότητα πίστεως. Γι᾽ αὐτό καί εἶναι πολλαπλά εὐλογημένοι οἱ τωρινοί προσκυνητές. Διότι ζοῦν καί διδάσκουν ὅτι ἀκόμη καί μόνο μέ τό βλέμμα στό Χριστό μπορεῖ κανείς νά βαδίσει καί πάνω στά κύματα τῆς κάθε λογῆς Τιβεριάδας, ὅπως τό ἀνιστοροῦσε ὁ αὐτόπτης εὐαγγελιστής Ματθαῖος, τήν παρελθοῦσα Κυριακή τῶν προεορτίων.

Ὅσο γιά μᾶς, ἐδῶ καί τώρα, δέν ἔχουμε βέβαια μπροστά μας αὐτό τοῦτο τό Θεομητορικό μνῆμα. Ἔχουμε ὅμως διακοινωνούμενη τήν προσδεκτή καί χαριτόβρυτη ἐνεικόνιση αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς Παναγίας μας. Ὑπέρ τό μνημεῖο τῆς ταφῆς Της. Γινόμαστε ὁ ἕνας μέ τόν ἄλλον μιά ψυχή καί ἕνα βλέμμα, ἕνας νοῦς καί μιά καρδιά, καθώς ἐνοπτριζόμεθα καί τιμοῦμε τήν δική Της παρουσία ἐν εἰκόνι, πού Ἐκείνη τήν προσδέχεται καί τήν μοιράζεται μέ ὅλους ἐμᾶς! Κι αὐτό εἶναι ἕνα δῶρο ἀμοιβαιότητας, ἕνα χάρισμα ἐκκλησιαστικότητας ἀπό τόν Υἱό καί Θεό Της, τόν Θεό καί Σωτήρα μας.

Ἐνορῶμεν ὄχι τήν τελευταία Της κατοικία στή Γεθσημανή, ἀλλά τήν πανάγια παρουσία Της. Ἡ Παναγία μας πληροφορεῖται (ἐν Πνεύματι) καί συμμετέχει (κατά τό θέλημα τοῦ Υἱοῦ Της) στίς ἐκκλησιαστικές μας συνάξεις. Αὐτό εἶναι τό θέλημα τοῦ Υἱοῦ Της, τό θέλημα τῆς Ἁγίας Τριάδος γιά μᾶς καί τό ὑπηρετεῖ πάλι μέ τήν ταπείνωση τῆς ἀγάπης Της ἡ Παναγία μας. Ὡσάν νά ξαναλέει ἀμεσότερα πλέον στό Θεό: "Ἰδού ἡ δούλη καί μήτηρ σου, γένοιτό μοι κατά τό θέλημά σου".

Στό διάλογό μας διά τῆς εἰκόνος Της, μᾶς ἐπισκέπτεται νοερά, γιά νά μᾶς δώσει τήν αἴσθηση τῆς ἀμεσότητας, τή βίωση τῆς κοινωνίας, τή χαρμοσύνη τῆς βεβαιοπιστίας.

Ἡ ἱερή εἰκόνα Της ἀποτυπώνει ἕναν τόσο ζωντανό διάλογο ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων μέ τή Θεοτόκο, γι᾽ αὐτό πού ἔγινε καί εἶναι μόνη αὐτή, "μεθόριον κτιστῆς καί ἀκτίστου φύσεως" (ἅγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμάς), *τό πέρασμα τῆς ἕνωσης γιά μᾶς τούς πλασμένους μέ τόν Πλάστη*. Καί *(μέσα στό ἐκκλησιαστικό γεγονός τῆς θεοκοινωνίας μας διά τοῦ Χριστοῦ)* κάθε ἱερή εἰκόνα Της γίνεται καρπός ἐκκλησιαστικῆς μεθέξεως καί περισσῆς ἐμβιώσεώς Της. Γι᾽ αὐτό καί δέχεται νά φερωνυμεῖται μέ μύριες ὀνομασίες, χαριτωνύμια, ἀρετωνύμια, θαυματωνύμια, τοπωνύμια, κοσμωνύμια, δεησωνύμια, ἱστορωνύμια, γεωνύμια καί οὐρανωνύμια, ἐσχατωνύμια, πού τό

καθένα "διεκδικεῖ" μιάν ἀποκλειστικότητα σχέσης σέ βάθος χρόνων καί σέ οὐράνια συμμετρία ἱστορικῶν θαυμαστῶν γεγονότων.

***

Κάθε εὐλαβική μας ἐνατένιση στόν κάθε ἱερό Της εἰκονισμό ἀποτελεῖ παγχαρμόσυνη διαλεκτική ὁμολογία γιά Κείνην:

«...Ἔζης γάρ οὐ σεαυτῇ· οὐ γάρ σεαυτῆς ἕνεκα γεγέννησαι· ὅθεν ἔζης Θεῷ, δι' ὅν εἰς τόν βίον ἐλήλυθας· ὅπως τῇ παγκοσμίῳ ἐξυπηρετήσῃς σωτηρίᾳ, ὅπως ἡ ἀρχαία βουλή τοῦ Θεοῦ, τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως καί ἡμῶν θεώσεως, διά σοῦ πληρωθῇ» (ἁγ. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, λόγος εἰς τό Γενέσιον, 9).

«Ζοῦσες ζωή ἀνώτερη ἀπό τή φύση· ὄχι ζωή δική σου, γιατί ἐσύ δέν γεννήθηκες γιά σένα. Γιά τό Θεό λοιπόν ζοῦσες, γι' Αὐτόν ἦρθες στή ζωή, Αὐτόν πιστά νά ὑπηρετήσεις στήν παγκόσμια σωτηρία, γιά νά ἐκπληρωθεῖ καί ὁλοκληρωθεῖ ἡ προαιώνια ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ, ἡ σάρκωση τοῦ Λόγου καί ἡ δική μας θέωση».

Καί αὐτό συνομολογήσαμε πρό ὀλίγου μέ τήν ἐκφώνηση ἀπό ἑνός στόματος καί τήν εἰσακουστή συνεκφώνηση ἀπό τίς καρδιές ὅλων μας: «**τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας**». Ἡ ἀειπαρθενικά Θεοτόκος Μαρία ὑπῆρξε ὁλοτελής ἀνθρώπινη τελειότητα καί ἐκπροσώπηση πανανθρώπινης ἀναφορᾶς στό Θεό καί Πλάστη. Καί *(χάρη στήν ἁγιότητα τῆς μοναδικῆς ἀναφορᾶς Της πρός μόνο τό Θεό)* ὑπηρετήθηκε τό ἀπερινόητο μυστήριο τῆς ἐνανθρώπησης τοῦ Υἱοῦ. Φανερώθηκε καί κοινωνήθηκε ὁλοτελῶς ἡ πληρότητα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρός ἐμᾶς, ὁ Θεός Σωτήρ, ὁ Ἰησοῦς, ὁ Κύριός μας.

«Ὦ ἀκαταλήπτων καί ἀπορρήτων πραγμάτων. Σέ προγνούς ὁ τῶν ὅλων Θεός ἀξίαν ἠγάπησε, καί ἀγαπήσας προώρισε, καί ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων εἰς τό εἶναι παρήγαγε, καί Θεοτόκον Μητέρα καί τιθηνόν τοῦ οἰκείου Υἱοῦ καί Λόγου ἀνέδειξε» (ἁγ. Ἰω. Δαμασκηνοῦ, λόγος εἰς τό Γενέσιον, 7).

«Ἅπιαστα κι ἀνείπωτα θαύματα. Ὁ Θεός τῶν ὅλων προγνώρισε ὅτι ἐσύ ἄξια θά γίνεις τῆς ἀγάπης Του καί σέ ἀγάπησε, κι ἀπό ἀγάπη σέ προόρισε, καί στούς στερνούς καιρούς σέ ἔφερε στό φῶς καί σέ ἀνέδειξε μητέρα καί τροφοδότρα τοῦ δικοῦ Του Υἱοῦ καί Λόγου».

Μέσα ἀπ' αὐτήν τήν ἀπερινόητη βουλή τῆς Ἁγίας Τριάδος *(σ' αὐτό πού ὁ Μέγας Φώτιος διερμήνευσε "ἡ Τριάς πρός ἑαυτήν ἐκκλησιάσασα")*, ἔχουμε τόν Σωτήρα ἐν ἀνθρώποις, τόν Θεό ἐνανθρωπήσαντα, χάρη σ' αὐτό τό πανίερο καί παμπόθητο καί πανύμνητο καί πάνσεπτο πρόσωπό Της, πού σήμερα καί ἐμεῖς οἱ σμικροί ἀξιωνόμαστε νά ἀγκαλιάζουμε μέ τό εὐλαβικό βλέμμα τῆς ψυχῆς μας. Γι' αὐτό ἄλλωστε, μέσα στή χαρμοσύνη τῆς θέας καί προσκύνησης καί διακοινωνίας μαζί Της, ἀναφωνοῦμε σάν ἕνας ἄνθρωπος ὅλοι μας:

«Ὅλῃ ψυχῇ καί διανοίᾳ καί καρδίᾳ σε καί χείλεσι δοξάζω, ἀπολαύσας τῶν σῶν μεγάλων χαρισμάτων, ἀλλ' ὤ τῆς σῆς χρηστότητος καί ἀπείρων σου θαυμάτων» (μέγας παρακλητικός κανών).

Τά μεγάλα Της χαρίσματα πρός ἐμᾶς, ἡ χρηστότητά Της πρός ἐμᾶς, τά ἄπειρά Της θαύματα πρός ἐμᾶς ἐκπηγάζουν καί συμποσοῦνται καί συμμετρῶνται στό ἕνα καί μοναδικό θαῦμα θαυμάτων, στή διακονία τῆς ἐκπλήρωσης τῆς θείας οἰκονομίας, τῆς σωτηρίας μας ἐν Χριστῷ.

Ἡ Καινή Διαθήκη —*θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὑμνολογώντας*— ἀπό τήν Παναγία μας προσφέρθηκε στήν Ἁγία Τριάδα, γιά νά τήν πραγματώσει ὁ ἕνας τῆς Τριάδος, ὁ προαιώνιος Υἱός

τοῦ Πατρός πού συγκατέβη καί ἔγινε καί Υἱός τῆς Ἀειπαρθένου, Θεός καί ἄνθρωπος. Γι᾽ αὐτό καί ὡσάν ἀπαρχές τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀναφέρονται ὁ εὐαγγελισμός τῆς Παρθένου ἀπό τόν Γαβριήλ τόν ἄγγελο τοῦ Θεοῦ καί ἡ προσεπιβεβαίωση τῆς Ἐλισάβετ, μέ ἐκείνους τούς μοναδικούς χαριετισμούς πού ἡ Ἐκκλησία μας ἐπαναλαμβάνει σέ κάθε χαρμοσύνη της *(τό "Θεοτόκε Παρθένε, χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετά σοῦ… εὐλογημένη σύ ἐν γυναξί καί εὐλογημένος ὁ καρπός τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτῆρα (Κύριον) ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν")*.

Καί ἡ διανυόμενη ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, αὐτή στήν ὁποία ὅλοι μας ἔχουμε χρέος καί μερίδιο συμμετοχῆς, θεᾶται ἀπό τόν Θεολόγο καί Εὐαγγελιστή τῆς ἀποκαλυπτικῆς ἐκκλησιολογίας μέ τή μεγαλειώδη θεομητορική καί ἐκκλησιολογική καί ἐσχατολογική εἰκόνα τοῦ 12^{ου} κεφαλαίου τῆς Ἀποκαλύψεως:

«Καὶ σημεῖον μέγα ὤφθη ἐν τῷ οὐρανῷ, γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον, καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα… καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἄρρενα, ὃς μέλλει ποιμαίνειν πάντα τὰ ἔθνη ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· καὶ ἡρπάσθη τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν θρόνον αὐτοῦ».

Σεβασμιώτατε ἅγιε Ἀδελφέ καί Συλλειτουργέ,

εὔξασθε καί ἀπόδοτε ἡμᾶς Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν, στόν σαρκωμένο Υἱό τοῦ Θεοῦ καί Υἱό τῆς Παρθένου. Εὔξασθε ὑπέρ ἡμῶν, ὥστε νά τό θέλουμε ἐπιτέλους καί νά τό ἐπιδιώκουμε νά ὁμοιάσουμε πρός τή Μητέρα τῆς ἀπολυτρώσεως καί σωτηρίας μας.

Ζοῦμε σέ μιά περίεργη ἐποχή. Σέ μιά ἐποχή κάθετα ἀλματικῆς προόδου στήν ἐπιστήμη περί τήν κτίση καί στή διαχειριστική ἑνοποίηση τοῦ κόσμου. Ἀλλά καί κάθετα ἀποδομητικῆς φθορᾶς καί ἀποφορᾶς καί ἀναίρεσης. Ἡ οἰκολογική καταστροφή εἰκονίζει τίς τρομερές ἀνθρώπινες ἀπώλειες καί φθορές στήν "οἰκολογία" τῆς κτιστότητάς μας, στήν "οἰκολογία" τῆς ὕπαρξής μας, στήν "οἰκολογία" τῆς σχέσης μας μέ τό Θεό καί Σωτήρα μας, στήν "οἰκολογία" τελικά τῆς κατάφασής μας πρός ἐμᾶς τούς ἰδίους καί τή συλλογική ἀνθρωπότητα. Σάν διακοινωνούμενος πολιτισμός παγκοσμιότητας "προοδεύσαμε" στήν εἰδωλοποίηση τοῦ κέρδους καί στήν εἰδωλοποίηση μιᾶς ἄθεης καθημερινότητας.

Τό χρειαζόμαστε, σήμερα, ὑπέρ ποτέ ἄλλοτε, νά ξαναζήσουμε στήν ἐπικαιρότητα τῆς καρδιᾶς καί τοῦ βίου μας τόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου ὡς σύμβολο ἐξανθρωπισμοῦ. Καί τή ζωή τῆς Παναγίας μας ὡς ἀπόλυτη διάρκεια θείας κοινωνίας. Καί τήν Κοίμηση τῆς Παναγίας μας ὡς προοπτική ζωῆς πρός τά ἐπέκεινα ἑνός χριστοφόρου βίου.

Ναί! Ὑπέρ τήν κατανυκτική καί λατρευτική ὡραιότητα αὐτοῦ τοῦ πανιέρου Ναοῦ, ἐπιτέλους χρειαζόμαστε ὁ καθένας ἀπό μᾶς ἀνακαίνιση ἐν Πνεύματι. Συντήρηση καί ἀποκατάσταση καί καινοποίηση ἐν Χριστῷ. Διά βίου ἀνάκληση καί ἐκκλησιαστική διατήρηση τῆς βαπτισματικῆς μας χριστοποίησης. Ἐπιβεβαίωση τῆς ἑνότητάς μας μέ τόν μεταλαμβανόμενο Κύριο καί Θεό μας.

Ἔτσι, ὥστε ὁ καθένας μας νά γίνεται κι ἀπό ἕνας "ναός τοῦ Θεοῦ", ἐκμιμούμενος Ἐκείνην πού ὑπάρχει καί μᾶς ὑπεραγαπᾶ, ἀκριβῶς ἐπειδή ὑπῆρξε καί ὑπάρχει στούς αἰῶνες ἀποκλειστικά καί ὡς "ναός καί πύλη, παλάτιον καί θρόνος τοῦ μόνου βασιλέως". Χάριν Ἐκείνου καί χάριν ἡμῶν.

Καιρός εἶναι (καί) ἀπό σήμερα νά ξαναμαθαίνουμε πάλι νά ξαναζοῦμε, διά μέσου Ἐκείνης καί διά μέσου ἀλλήλων, χάριν Ἐκείνου, τοῦ Θεοῦ καί Υἱοῦ καί Σωτήρα Της. Τοῦ Θεοῦ καί Σωτήρα

μας.

ὁλοτελής ταπεινός οἰκέτης τοῦ Σωτῆρος, ὑμνητής καί τῆς εὐσπλαγχνίας Της

†ὁ Γουμενίσσης, Γεφύρας, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου Δημήτριος